

לשחרר באהבה / מלי דינו

או אני או היא

"...אני אומרת לך, זה או אני או גל – אין סיכוי ששתינו נישאר באותו בית!" אני רועמת לתוך הסלולרי, בתשובה לשאלת ה"מה נשמע?" התמימה של יהודית חברתי.
"מה קרה?" היא שואלת.

נדמה לי שאני שומעת נימת ביקורת בקולה, אבל זה עוצר אותי בדיוק לעשירית שנייה:

"די, זה כבר עובר כל גבול – כל יום מריבות, צעקות, חוסר התחשבות טוטאלי. בזבזתי אתמול שעתיים תמימות על חיפוש של טופס ההסכמה ליציאה לטיול השנתי שצריך להחזיר מחר, זה אחרי ששבועות אני מזכירה לגל להביא לי אותו ואחרי שסיכמנו בפעם האלף שזאת האחריות שלה, הפכתי כל פינה בחדר המבורדק שלה – ורק אז הגברת נזכרה שהשאירה את הטופס בלוקר שלה עם עוד כמה חפצים! אז מחר כבר אצטרך להגיע איתה מוקדם לבית הספר כדי לקחת את הטופס, ורק זה עוד חסר לי – לנסות להעיר אותה מוקדם יותר, זה הרי לוקח שעות, שעות! וזה קורה כמובן ביום הכי פחות נוח לי בשבוע!"

אני מודעת לכך שקולי נסדק ומתרומם מרוב תסכול, אבל אני ממשיכה לשפוך את תסכולי לתוך המכשיר: "ואם לא די בזה שאני עושה את כל הדברים במקומה, אז היא עומדת לה שם פרועה, זרוקה, עם פרצוף זועף, ונוהמת עליי! אני כבר לא יכולה לסבול את זה! ואחרי זה אור וניר מתחילים עם הדרישות הלא נגמרות שלהם וצחי רוצה ארוחת ערב – די, אני נשבעת לך שאני חייבת לעוף מהמקום הזה..."

"אבל רגע, מנסה יהודית להרגיע אותי, את בטח לא יכולה לחשוב בצלילות כשאת ככה, ואז את שוכחת את הדברים הטובים, לא? וחוף מזה, הרי מחר את מתחילה את אימון ההורים, אז יש תקווה, לא?"

כל האוויר יוצא ממני בבת אחת.

"לא חשוב, סתם איבדתי את זה לרגע, אני אומרת בלאות, חושבת בכאב שיהודית, למרות טוב לבה והקילומטראז' הארוך של יחסינו, פשוט לא מבינה מה אני מרגישה. אני מרחיקה לרגע את הסלולרי מאוזני ואוספת את עצמי, תופסת שטחנתי באוזניה קיטורים ללא אבחנה אך לפני רגע.

"תקשיבי", אני ממשיכה, "אני מוכרחה לחזור לבסיס, יש לי עוד רגע ישיבת צוות, תודה שהקשבת לי."

ניסיונותיה של יהודית לאזן את התמונה ולהזכיר לי את החיובי, מרגיזים אותי. אני יודעת שאין שום סיכוי שהיא יכולה להבין אותי באמת – את הלחץ שבו אני שרויה, את המעמסה הבלתי אפשרית שאינה פוסקת לרגע ורובצת על כתפיי ועל לבי – היא רק מנסה להרגיע אותי ולהחזיר אותי לתלם. והרי כך עושים כולם, חשבתי בעצב – מנסים להרגיע אותי ולתת לי פרופורציה. כמה שנאתי את זה – פרופורציה יחסית למה? הרי כל רגע בבית שלנו הוא מאבק כוחות עוין, מתיש ובלתי נגמר, בייחוד בין גל לביני, והעובדה הבלתי מתפשרת היא שמערכת היחסים שלי איתה הגיעה למבוי סתום ואני לא רואה כל מוצא. נדמה לי שכמעט כל שריד לחיבה ולהבנה, שעוד שררו בינינו בעבר, נעלם. הייתי מתוסכלת ביותר. התחושה הזו, שכאם אין לי מושג איך לשלוט במצב בביתי שלי ומה לעשות עם בתי, עצמי ובשרי, לא הרפתה ממני ולא נתנה לי מנוח. חשתי כאישה מוכה שחוסר האונים שלה ועליבותה מתנוססים על לחיה החבולה לעיני כול.

לא העזתי לתלות תקוות רבות באימון ההורים שציפה לי למחרת היום. נכחתי כבר בעשרות מפגשי הורים, הדרכות והרצאות. אבל בשלב זה הייתי מוכנה לנסות כל דבר. מה גם שכאן היה מדובר על תהליך, תהליך שיתמקד בי. אולי זה יעזור, מי חכם ויידע. מנחת המפגש שבו נכחתי אך לפני חודש הציעה לי לעבור את התהליך הזה, והיא מנכ"לית ניצן – אולי היא יודעת משהו שאחרים לא, חשבתי בציניות. הרי היא הציעה לי את התהליך הזה בתגובה לבקשתי לעצות מעשיות להתנהלות עם בתי.

עצב ענק ירד עליי בבת אחת, אבל עדיין לא הייתי מוכנה לתת לו להכריע אותי. זקפתי את גבי, החלקתי את מדיי המגוהצים ויישרתי את דרגותיי. לבסוף חייכתי בכוח עד שהרגשתי שעצמות הלחיים שלי משתחררות ורק אז נכנסתי חזרה בשערי הבסיס.